

ROBYN GRADY

4

GALINGIEJI VULFAI

MAIŠTINGASIS ALEKSAS

Ketvirtasis serijos *Galingieji Vulfai* romanas

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Robyn Grady

MAIŠTINGASIS ALEKSAS

Ketvirtasis serijos
"Galingieji Vulfai"
Romanas

Versta iš Robyn Grady, The Fearless Maverick 2011
© Robyn Grady, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Dovilė Vaišvilaitė-Akdere, vertimas iš anglų
kalbos, 2013

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-542-2

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

PIRMAS SKYRIUS

Vos Alekso Vulfo automobilis pakilo į orą, jis žinojo, kad skrydis geruoju nesibaigs. Jis arba susižeis, arba netgi pasimatys su pačiu Kūrėju.

Pagrindinėje Melburno automobilių lenktynių trasoje tiesiosios atkarpos gale artindamasis prie S formos posūkio jis neteisingai apskaičiavo stabdymo tašką ir pernelyg greitai įlėkė į pirmąjį vingį. Mėgino kirsti kampa, bet, ratams atsidūrus baloje, automobilis buvo išsviestas tiesiai į padangų sieną, kuri saugojo ne vien nuo kelio nulėkusius automobilius, bet ir už apsauginio turėklo susibūrusią minią.

Alekso automobilis tarsi iš laidynės paleistas akmuo atšoko nuo gumos ir vėl atsidūrė trasoje. Nors jis ir nespėjo pamatyti, kas įvyko vėliau, iš galingo smūgio, nuo kurio jo bolidas pakilo į orą, galima buvo spręsti, kad jam į šoną rėžėsi kitas lenktynininkas.

Dabar, skriejant per erdvę maždaug metro nuo žemės atstumu, laikas labai sulėtėjo, ir Aleksui pro akis ėmė lėkti praeities vaizdai. Laukdamas galingo susidūrimo su žeme jis keikė save už kvailumą. Jau tris sezonus iš ei-

lės laimėjęs pasaulio čempiono titulą - buvo kalbama, kad geresnio už jį nėra buvę, - jis sulaužė pagrindinę lenktynių taisyklę. Leido sau išsiblaškyti, leido asmeniniam nerimui sutrikdyti galimybę blaiviai vertinti situaciją, todėl ir susimovė. Štai kaip smarkiai jį paveikė valanda prieš lipant į kabiną gauta žinia.

Džeikobas sugrižo? Po beveik dvidešimties metų?

Dabar Aleksas suprato, kodėl taip primygtinai su juo pastarąsias kelias savaites mėgino susisiekti dvynė sesuo. Gavęs iš Anabelos pirmąjį elektroninį laišką, jis jautėsi priblokštas; dėl tos pačios priežasties neatsakinėjo ir į jos žinutes. Jis negalėjo leistis įaudrinamas ir trikdomas tokios...

Giliai įkvėpęs, Aleksas nuvijo mintis į šalį.

Jis tiesiog negalėjo leistis blaškomas.

Ausyse tarsi tvinstantis vandenynas pulsuo-
jant kraujui, Aleksas sugriežė dantimis ir, prieš pat keturis šimtus dvidešimt kilogramų sveriančiai raketai perskrodžiant padangų sieną, kiek įmanydamas tvirčiau įsikibo į vairą. Po akimirkos jo automobilis garsiai dunkstelėjo, ir viską užliejo juoda, beveik apokaliptinė, tamsa. Varomoji jėga turėjo išsviesti jį iš kabinos,

bet kūno ir galvos diržai tvirtai laikė – o gal *įkalino?* – viduje. Mestelėtas į priekį, Aleksas pajuto trakstelėjimą ir skausmą – kuris, jis žinojo, vis stiprės, – tvinkčiojo petys. Dar jis žinojo privalęs nešdintis iš čia kaip galima greičiau. Nors jų degalų bakai trūkdavo retai, o ugniai atsparūs kostiumai buvo nuostabus dalykas, jeigu automobilis visgi užsiliepsnotų, niekas jo neapsaugotų, jis sudegtų gyvas.

Užverstas padangomis, Aleksas kovojo su nevaldomu noru išsiveržti, tačiau tiksliai nežinojo, kurioje pusėje trasa, tad galėjo ir vėl atsidurti tarp lekiančių automobilių. Net jeigu jis ir būtų *galėjęs* išsikapstyti, taisyklės reikalavo, kad lauktų atvykstančios gelbėtojų komandos, kuri privalėtų padėti arba bent jau nurodyti, kaip jam elgtis.

Laikydamas sužeistąją ranką Aleksas keikėsi taip, kaip dar nesikeikė visą gyvenimą. Prisimerkęs ir apimtas nevilties, jis suriaumojo iš neapykantos sau.

– Gal galėtume pamėginti dar kartą? Žinau, kad jeigu labai pasistengčiau, pajėgčiau ir dar labiau susimauti!

Pro šalį slinko kankinamai lėtos sekundės. Užuot susitelkęs į tvinksinį skausmą petyje, Aleksas visą dėmesį skyrė į pro šalį švilpiančių

V8 bolidų riauvojimą. Paskui skubiai priartėjo kitokio tipo variklių gausmas – medicininės pagalbos automobilių. Apsuptas dūmų, gumos ir savo paties prakaito kvapų, Aleksas virpėdamas iškvėpė. Automobilių lenktynės – pavojingas sportas. Vienas *pavojingiausių*. Kita vertus, su šurpiu greičiu siejami nepaprasti rizikos pojūčiai teikė nepakartojamo jaudulio, ir Aleksui tai buvo vienintelis gyvenimas, kokio jis troško. Lenktyniavimas jam reiškė ne tik begalinį malonumą, bet ir leido pabėgti. O augant Vulfų dvare, bėgti, Dievas mato, tikrai buvo nuo ko.

Alekso ausis pasiekė prislopinti lenktynių trasos komandos balsai; pradėjus dirbti keliamajam kranui, jis grįžo į tikrovę. Dalis sutvirtintų padangų rietuvių buvo nukelta, ir netrukus jį pasiekė saulės spinduliai.

Į vidų galvą kyštelėjo ryškiai oranžinę aprangą vilkintis darbuotojas.

– Viskas gerai?

– Išgyvensiu.

Vyras akimirksniu numontavo vairą ir ėmė skubiai vertinti išklaipyto automobilio korpuso būklę.

– Netrukus tave iš čia ištrauksime.

Kad ant galvos pasipiltų klausimai? Kad susidurtų su pažeminimu? O dar kažkaip reikės išspręsti ir tą kitą problemą, nuo kurios ir prasidėjo visas šis chaosas.

- Tikimybė palikti mane čia lygi nuliui, tiesa?

Pastebėjęs cinišką Alekso šypsenėlę, darbuotojas lenktynininką apdovanojo paguodžiamu žvilgsniu.

- Sūnau, bus dar tų lenktynių.

Aleksas tvirčiau sukando dantis. *Teisingai, bus, po velnių.*

Atgabeno hidraulinę gelbėjimo įrangą. Kai ji suėmė tvirtos, jam padedančios išlipti rankos, sužeistą petį kaipmat pervėrė spiečius ugninių strėlių. Gnauždamas dejonę ir girdėdamas aplinkui skambančius austruolių aplodismentus, Aleksas patraukė tolyn nuo nuolaužų krūvos. Jis trumpam paleido dešiniąją ranką, kad, prieš įsėsdamas į greitosios pagalbos automobilį, pamojuotų džiūgaujančiai miniai.

Po kelių minučių Aleksas jau be šalmo ir kostiumo gulėjo lovoje su ratukais medicinos punkto palapinėje. Apžiūrėjęs petį, komandos gydytojas Morisėjus pridėjo šaltą kompresą ir ėmė ieškoti galvos sutrenkimo bei kitų sužeidimų požymių. Gydytojui ruošiant kažkokius

nuskausminamuosius ir uždegimui sustabdyti skirtus vaistus, į vidų įėjo komandos savininkas Džeris Skvajersas.

Džeris buvo britų laivybos magnato sūnus, vaikystėje netekęs akies ir žinomas dėl perveidą perrišto juodo raiščio. Dar jis buvo garsus dėl savo pasakiškų turtų bei dalykiško požiūrio į darbą. Paprastai jo plieno pilkumo plaukai būdavo tvarkingai sušukuoti, bet šiandien atrodė gerokai susitaršę.

- Klok viską tiesiai šviesiai, - gergždžiančiu balsu paliepė jis gydytojui.

- Jam reikalinga išsami apžiūra... rentgenas, magnetinis rezonansas, - atsakė Morisėjus ir ėmė kažką žymėti segtuve, jo akiniai nuslydo iki nosies galiuko. - Jam išniro dešinysis petys.

Džeris įkvėpė pro sukąstus dantis.

- Antrosios sezono lenktynės. Bent jau turime Entonį.

Išgirdęs minint antrąją komandos vairuotoją, Aleksas pamėgino pasiremdamas atsisėsti. Visi iš nieko pučia burbulą! Juk iš žaidimo jis dar neiškrito.

Bet sąnario skausmas jį nutvilkė pragariška ugnimi. Net šlapias nuo prakaito Aleksas vėl atsirėmė į pagalves ir šiaip taip išspaudė ner-

ūpe stingą šypsena, kuri žavėjo ne tik gražias moteris, bet ir ūmaus būdo milijardierius.

- Ei, Džeri, nusiramink. Juk girdėjai, ką jis sakė. Nieko rimto. Niekas nelūžo.

Gydytojas nuleido segtuvą, ir Aleksas pamatė nepritariamai surauktus jo antakius.

- Na, šitai dar reikės patikrinti.

Ant švariai nuskusto Džerio skruosto sutvinkėjo kraujagyslė.

- Vertinu tavo optimistinį požiūrį, čempione, bet dabar - ne metas demonstruoti didvyriškumą. - Džeris piktai pažvelgė pro langą į lietus. - Turėjome važiuoti su specialiomis padangomis.

Aleksas susigūžė, bet šį kartą ne nuo fizinio skausmo. Jis neabejotinai turėjo važiuoti drėgnai kelio dangai skirtomis padangomis. Kai kitos komandos keitė padangas, savajai jis, nusprendęs važiuoti padangomis, skirtomis sausam orui, pasiaiškino pateikdamas gana logiškus argumentus. Dabar juos ketino išdėstyti ir žmogui, kuris išleido milijonus, kad tik Aleksas galėtų lenktyniauti pirmojo vairuotojo vietoje.

- Lietus liovėsi, likus dešimčiai minučių iki starto, - puolė aiškinti Aleksas jausdamas,

kaip ereliškas Morisėjaus žvilgsnis pataria jam verčiau patylėti. – Trasa džiuvo. Jeigu būčiau galėjęs apvažiuoti kelis pirmus ratus pradžiovinti kelią – būčiau ryte surijęs kilometrų, kol visi kiti, įstrigę apžiūros duobėse, būtų vėl keitę padangas, skirtas sausam orui.

Džeris neįtikintas kažką sumurmėjo.

– Sukant į tą S formos posūkį, tau reikėjo geresnio sukibimo. Aišku kaip dieną: neteisingai įvertinai situaciją.

Skatinamas įpročio atsikirsti, Aleksas sugriežė dantimis. Nors situacijos jis tikrai neįvertino neteisingai, lemtingą klaidą visgi padarė. Jo mintys nebuvo visu šimtu procentų sutelktos į darbą. Jeigu *būtų* buvusios, tą posūkį jis būtų įveikęs kuo lengviausiai, be vargo būtų laimėjęs ir visas lenktynes. Po galais, juk sausa trasa gali važiuoti bet kas, o lietingomis sąlygomis kaip tik ir sublizga vairuotojo sugebėjimai, patirtis bei intuicija. Kaip tik tokiais atvejais Aleksas Vulfas pasirodydavo kuo puikiausiai. Kad pasiektų dabartinių rezultatų – atsidurtų viršūnėje, – jis dirbo velniškai daug ir toli gražu nebepriminė to jauno chuliganėlio, kuris tik ir svajojo greičiau ištrūkti iš groteskiškai prašmatnaus, nenormaliai nelaimingo, iki šių dienų Oksfordšyro priemiestyje tebestovinčio

Anglijos dvaro.

Tačiau prisiminimai jau praeityje.

Ar bent jau ten buvo iki tol, kol į jo elektroninio pašto dėžutę pradėjo plaukti tie laiškai.

Kol Džeris, Morisėjus ir keletas kitų kalbėjosi atokiau, Aleksas vėl nugrimzdo į apmąstymus apie sesers žinutę. Anabela rašė, kad miesto taryba paskelbė Vulfų dvarą pavojingu statiniu ir kad Džeikobas parvažiavo grąžinti namui buvusios šlovės. Atminty vėl iškilo tų amžių senumo koridorių ir didelių apdulkėjusių baldų vaizdai; Aleksas galėjo prisiekti net užuodžias mėgstamo tėvo gėrimo raugą bei dvoką. Šydas tarp dabarties ir praeities dar labiau suplonėjo, pasigirdo girto tėvo kliedesiai. Nugarą perliejo diržo pliaukštelėjimas.

Stipriai užsimerkdamas Aleksas užgniaužė pasibjaurėjimą. Tą mauzoliejų paveldėjo vyriausiasis sūnus Džeikobas, bet jeigu nuosavybė būtų tekusi jam, jis su pasimėgavimu būtų suliginęs ją su žeme.

Gerų vaikystės prisiminimų visgi būta. Anabelai laiške užsiminus, kad Natanielis, jauniausiasis iš Vulfų klanu – bent jau iš santuokinių Viljamo vaikų, – tuokiasi, Aleksas nesusilaikė nusišypsojęs. Anabela, jau metų metus

garsėjanti kaip profesionali fotografė, buvo pakviesta oficialiai fotografuoti vestuvių ceremonijos. Naujienas apie brolių aktorių Aleksas sekė laikraščiuose... todėl žinojo, kad savo debiuto Vest Ende vakarą Natanielis pasišalino nuo scenos ir sukėlė didžiulę sumaištį. O vėliau per Los Andžele įvykusius apdovanojimus buvo pripažintas Geriausiu metų aktoriumi.

Aleksas užsimiršęs patrynė petį.

Mažasis broliukas jau buvo suaugęs, sulaukęs populiarumo ir akivaizdžiai įsimylėjęs. Šitai privertė Aleksą suvokti, kiek daug prabėgo laiko. Kaip jie visi išsibarstė. Natanielį jis geriausiai atminė, kai šis dar buvo liesas vaikas, nuo tikrovės besislepiantis už brolių linksminotojo kaukės, net jeigu dėl to užsitarnaudavo vieną kitą tėvo smūgį.

Balsai tapo garsesni, ir Aleksas atsitokėjo. Kitame patalpos gale kalbėjęsi Džeris su Morisėjumi savo pasitarimą, regis, buvo baigę ir ėjo link jo.

Gydytojas suraukė kaktą ir nusiėmė akinius.

- Dabar pamėginsiu atitaisyti tavo išnirusį sąnarį. Kuo anksčiau jis grįš į vietą, tuo geriau. Paskui lauksime, kada galėsi būti pergabentas išsamiai apžiūrai į privačią Vindzoro kliniką.

- O kai apžiūra bus baigta? - paklausė Aleksas.

- Tarsimės su specialistais, ar reikalinga operacija.

Aleksui šoktelėjo pulsas.

- *Palaukit, palaukit.* Ramiau. Operacija?

- ...ar poilsis bei rehabilitacija. Taip juk nutinka jau ne pirmą kartą. Šiam pečiui reikia laiko, - mojuodamas akiniais ore, lyg norėtų pabrėžti savo žodžius, pasakė Morisėjus. - Ir nemėgink savęs apgaudinėti.

- Jeigu tik galėsiu dalyvauti Malaizijos lenktynėse.

- Kitą savaitgalį? - eidamas link darbo stalo nustebę paklausė Morisėjus. - Atleisk, bet šitai gali pamiršti.

Nekreipdamas dėmesio į naują skausmo dūrį Aleksas pasirėmė ant kairiosios alkūnės ir pašaipiai nusijuokė.

- Man regis, tik aš galėsiu nuspręsti, ar būsiu pajėgus dalyvauti, ar ne.

- Kaip kad nusprendei, kuriomis padangomis pradėti lenktynes?

Alekso žvilgsnis nukrypo į Džerį Skvajersą, ir jo kaklą nutvilkė karštis, o liežuvis taip ir niežėjo atsikirsti....

